గోరంత దీపం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

"**ఏమైంది" అని** అడుగుతున్నారు సీతారామయ్య. రవి ఏం మాట్లాడలేదు.

రవి నుదుటిమీద బాగా గీసుకుంది, చెయ్యి కూడా చెక్కుకుపోయింది.

అంజలి దూదితో దెబ్బలు తుడిచి, మందు రాసి కట్టు కట్టింది. "ఏమైందంటే మాట్లాడరేంటి ఇద్దరూ?" కంగారుతో గట్టిగా అన్నారు సీతారామయ్య.

"బోసు పని" ముక్తసరిగా అంది అంజలి.

"తర్వాత చెపుతాను కంగారు పడాల్సిందేమీ లేదు" నెమ్మదిగా చెప్పాడు రవి.

"ఇంక బయలుదేరతాను"

"నాన్నా, రవిగారిని స్కూటర్ మీద దింపండి" అంది అంజలి.

"అంజలి...." వారిస్తున్నట్లుగా అన్నాడు రవి.

"నాన్నను తీసుకెళ్ళనిస్తారా లేకపోతే నేను రానా?" సూటిగా చూస్తూ అడిగింది అంజలి.

రవిని ఇంటి దగ్గర దింపారు సీతారామయ్య. రవి నెమ్మదిగా జరిగింది చెప్పాడు. సీతారామయ్యకు బాగా కోపం వచ్చింది. "పనికొచ్చే పనులు చేయకపోగా తాగి ఆడపిల్లతో అసహ్యంగా మాట్లాడతాడా!?" అన్నారు.

"నాకు ఈ మధ్య అనుమానం వచ్చింది అక్కడక్కడ వాడి మాటలు విని. అందుకే అసలు అంజలిని రాత్రిపూట స్కూల్‌కి వెళ్ళొద్దన్నా తను వినలేదు. అందుకే నేను తనను ఇంటి దగ్గర దింపుతున్నాను"

"పోన్లేబాబు నువ్వు ఉన్నావు కాబట్టి సరిపోయింది" అంటూ వెళ్ళిపోయారు ఆయన.

ఇంటికి వచ్చిన సీతారామయ్య బోసు ఇంటికి ఫోన్ చేశారు, అతని తండ్రి బుల్లెబ్బాయి ఫోను ఎత్తాడు.

"నేను సీతారామయ్యను మాట్లాడుతున్నా. నీ కొడుకుని నువ్వు కంట్రోల్ చేస్తావా లేదా? నన్ను చెయ్యమంటావా చెప్పు"

"ఏమైంది ఏం చేసాడు వీడు."

"చెయ్యటానికి పనేం లేకపోతే ఇంట్లో గోళ్ళు గిల్లుకోమను. తాగి ఆడపిల్లను, నోటికి ఇష్టం వచ్చినట్లు మాట్లాడతాడా. మా అమ్మాయి స్కూల్ నుండి ఇందాక వస్తుంటే అసహ్యంగా మాట్లాడాలంట" తీవ్రంగా అన్నారు సీతారామయ్య.

"ఈసారి పోలీసు రిపోర్టు ఇస్తాను ఇలాంటి వెధవ్వేషాలు వేస్తే. చెప్పు నీ కొడుక్కి" అని ఫోన్ పెట్టేశారు.

"ఛ ఎంత పరువు తక్కువ ఇది బైటకు తెలిసిందంటే నేనప్పటికీ చెప్పుతూనే ఉన్నా. ఈ రాత్రిపూట వెళ్ళటం ఎందుకు అని. మీరిద్దరూ నన్ను లెక్కచేయలేదు" అంది అన్నపూర్ణ.

"పూర్ణా ఎవరో ఏదో అన్నారని. చెయ్యాల్సిన పనులు ఆపుతామా. బైటకెళితే మన పిల్లను ఎంత మెచ్చుకుంటున్నారో తెలుసా. ఊరికే భయపడుతూ బ్రతక్కూడదు." అన్నారు అనునయిస్తున్నట్లు.

"అంజలి వెళ్ళి పడుకోమ్మా ఇవన్నీ మనస్సులో పెట్టుకోకు" అన్నారు సీతారామయ్య.

నిద్రరావట్లేదు అంజలికి. బోసు మాటలు గురించి ఆలోచించట్లేదు. మనుష్యుల మనస్థత్వం గురించి ఆలోచిస్తుంది. ఎంత విచిత్రంగా ఉంటుందో మనం ఎలాంటి వాళ్ళమైనా ఎవరికన్నా మంచి పేరు వస్తుంటే తట్టుకోలేరు. రవి మీద కోపంతో తన గురించి అలా మాట్లాడాడు. ఫోన్ మోగింది. రవి. "నాకు తెలుసు నువ్వు నిద్రపోయి ఉండవని. ఏం ఆలోచిస్తున్నావు" అన్నాడు ఎత్తంగానే.

"నేను నిద్రపోయాను. మీరే లేపారు" నవ్వుతూ అంది.

"సమస్యే లేదు. నా ఊహ తప్పుకాదు వదిలేయ్ అంజలి. దాదాపు సిటీలోనే పెరిగావు. రకరకాల మనుష్యులను చూశావు. ఎవరన్నా ఏదన్నా అన్నారని మనం బాధపడ్డామనుకో వాళ్ళు గెలిచినట్లే కదా. మనం అలాంటి వాళ్ళను ఎందుకు గెలిపించాలి. మనం చేసేది పనైనప్పుడు ఎవ్వరినీ పట్టించుకోకూడదు. మన పని మనం చేయాలి అంతే" అన్నాడు.

"కాకపోతే నామీద కోపంతో నీ గురించి చీప్‌గా మాట్లాడాడు అదే చిరాక్కా ఉంది."

మీతోనే కదా నాపేరు కలిపింది. నాకేం బాధలేదు. మనస్సులోనే అనుకుంది అంజలి.

"నేనేమీ బాధపడటంలేదు" అంది అంజలి.

చిన్నగా నవ్వి "సరే గుడ్ నైట్" అన్నాడు రవి.

సన్నగా చినుకులు పడుతున్నాయి. వర్షాకాలం చాలా బాగుంటుంది అంజలికి. రోడ్లు బురదగా అవుతాయి, బైటకు వెళ్ళటానికి వీలుకాదు అని అందరూ విసుక్కుంటారు కానీ వర్షంలో తడవటం అంటే చాలా సరదా అంజలికి.

పక్కింటివాళ్ళ పిల్లలు వచ్చారు. "అక్కా కాగితం పడవలు చేస్తావా?" అంటూ

వాళ్ళకి కాగితం పడవలు చేసి వాళ్ళు నీళ్ళల్లో వేసి ఆడుతుంటే వాళ్ళతోపాటు నీళ్ళల్లో తడుస్తూ నిల్చుంది అంజలి.

"అంజలి పకోడీలు అడిగావని చేశాను. పిల్లలకి వద్దని చెప్పటం పోయి నువ్వు కూడా తడుస్తున్నావా లోపలికి రండి అందరూ. జలుబు చేస్తుంది" పిలిచింది అన్నపూర్ణ.

"మేమెవ్వరం రాము కావాలంటే నువ్వేరా" అంది నవ్వుతూ అంజలి.

"ఇదిగో నీ ఫోన్ మోగుతుంది. లోపలికిరా"

రవి దగ్గర్నుండేనేమో రెండు రోజులయ్యింది తనతో మాట్లాడి అనుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళింది అంజలి. రవి నుండే ఫోన్. తడిచిన బట్టలు మార్చుకుని జడవిప్పింది ఆరటానికి.

"ఇవిగో తిను పకోడీలు చెయ్యమని అడుగుతావు. వేడి ఆరిపోయాక తింటే బాగుంటాయా!?" ముద్దుగా విసుక్కుంది అన్నపూర్ణ. రవి తిరిగి ఫోన్ చేసాడు అంజలికి.

"బిజీగా ఉన్నావా వర్షం పడుతుంది కదా ఇంట్లోనే ఉన్నావేమోనని చేశాను" అన్నాడు.

"వర్షం పడుతుంది కాబట్టి బిజీ. హాయిగా నీళ్ళల్లో తడుస్తూ, చక్కగా ఆడుకుంటుంటే డిస్టర్బ్ చేశారు" అంది నవ్వుతూ.

"ఓ... అయితే చాలా పెద్ద తప్పు చేశాను"

"మరి అస్సలు ఈ తప్పుకు క్షమించగలనో లేదో ఆలోచించాలి. ఊఁ పోనీ ఇంట్లో లేకపోతే మా ఇంటికి రండి. నాతోపాటు పకోడీలు తినచ్చు. అప్పుడు క్షమిస్తా"

"చాలా మంచి ఆఫర్. కానీ ఇంట్లో ఉన్నాను. అక్క, పిల్లలు వచ్చారు. అని చెప్పటానికే చేశాను. వాళ్ళు వచ్చిన రోజే వర్షం అంటే బోర్ అని గోల."

"ఏదీ? మరి వాళ్ళ మాటలేం వినపడలేదు" అంది అంజలి.

"నీకు ఎప్పుడు ఫోన్ చేసినా నా రూములోంచే చేస్తా. అందుకనే వాళ్ళు లేరు" అనేసిన తర్వాత, ఒక్క క్షణం రవి ఇదేంటి ఇలా చెప్పాను ఏమనుకుంటుంది? అనుకున్నాడు.

"వాళ్ళు టైర్డ్‌గా లేకపోతే కలవటానికి ఇప్పుడు రావచ్చా?" అంది అంజలి, రవి మాటలు గమనించనట్లుగా "వర్షం పడుతుందిగా ఎందుకు ఇబ్బంది. పోనీ రేపు రా" అన్నాడు రవి.

"అరే.. మళ్ళీ వర్షంలో తడిచే ఛాన్స్ వచ్చిందని నేననుకుంటుంటే మీరొకరూ"

గట్టిగా నవ్వాడు రవి. "మొదట్లో నిన్ను చూసి చాలా నిదానం ఈ అమ్మాయి అనుకున్నా. కానీ చాలా అల్లరిదానివి" అన్నాడు.

"సర్లే నీ ఇష్టం ఎప్పుడు రావాలంటే అప్పుడురా" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"అమ్మా సావిత్రిగారి అమ్మాయి అమెరికానుండి వచ్చిందంట. వెళ్ళి కలుద్దామా? మనకు ఇప్పుడు పనేం లేదుగా" అంది అంజలి.

"వర్షం తగ్గిందా? లేకపోతే రేపు వెళదాం"

"తగ్గిందిలే గొడుగు తీసుకెళదాం పద పద" అని బయలుదేరతీసింది.

"ఒట్టిచేతులతో ఎలా వెళతాం? పిల్లల దగ్గరకు ఊరికే హడావుడి చేస్తావు?" అంది అన్నపూర్ణ.

"నిన్న నాన్న తెచ్చి స్వీట్స్ ఉన్నాయిగా. అవి పెట్టు ఓ డబ్బాలో" అంటూ లోపలికి వెళ్ళి చుడీదార్ వేసుకుని వచ్చింది జుట్టు ఇంకా తడిగానే ఉంది. ఓ క్లిప్ పెట్టి వదిలేసింది.

"చెపితే చాదస్తం అని కొట్టిపారేస్తావు. అలా జుట్టు విరబోసుకుని, బైటకెళితే దిష్టి తగలదూ" అంది అన్నపూర్ణ డబ్బాలో పూతరేకులు కాజాలు పెడుతూ.

"తగిలితే తీసేద్దువుగాని పద... పద" అని హడావుడి పెట్టింది.

అంజలి, అన్నపూర్ణ వెళ్ళేసరికి అందరూ ముందు గదిలో కూర్చుని మాట్లాడుతున్నారు.

"ఏమ్మా నీరజ బాగున్నారా అందరూ" అంటూ పలకరించారు అన్నపూర్ణ.

అంజలి చదువంతా బైట జరగటంతో అంజలికి గుర్తులేదు నీరజ.

"రా వదినా.. అయ్యో వర్షంలో వచ్చారా?" అంటూ ఎదురొచ్చింది సావిత్రి.

"అబ్బే లేదులే తగ్గింది" అంది అన్నపూర్ణ.

అంజలి కళ్ళు రవి కోసం వెతికాయి. ఒక సోఫాలో, నీరజ కొడుకుని ఒళ్ళో కూర్చోపెట్టుకుని ఏదో వీడియో గేమ్ ఆడుతున్నాడు. వీళ్ళ మాటలు విని తల ఎత్తి చూశాడు రవి. ఆకుపచ్చ చుడీదార్‌లో జడవేయకుండా జుట్టు వదిలేయటంతో, మొహం మీద పడుతున్న జుట్టు సవరించుకుంటూ ఎప్పుడూ, ఏ సమయంలో చూసినా ఎంత బాగుంటుంది అంజలి.

నీరజ దగ్గరకు వచ్చి, "ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు చూశాను. అంజలి కదూ" అంది "రండి కూర్చోండి. ఇదిగో నా కూతురు శ్రావణి, కొడుకు సాత్విక్" అని పరిచయం చేసింది.

శ్రావణి దగ్గరకు ఓ పదేళ్ళు ఉంటాయనుకుంటా ముద్దుగా ఉంది. "తెలుగు అర్థం అవుతుందామ్మా పిల్లలకు" అడిగింది అన్నపూర్ణ. "శ్రావణి బాగానే మాట్లాడుతుంది, కానీ సాత్విక్ స్కూల్‌కి వెళ్ళటం మొదలుపెట్టాక మర్చిపోయాడు. రోజూ అరుస్తూనే ఉంటే నేను ఆ స్కూలు మాటలు అన్నీ చెప్పాలంటే తెలుగులో రావు. దాంతో ఇంగ్లీషులోనే మాట్లాడతాడు" అంది నీరజ.

అంజలి శ్రావణితో కబుర్లు చెపుతూ అక్కడ స్కూల్ విషయాలు అడుగుతుంది. మామయ్యే కాకుండా ఇంకా ఇంగ్లీషులో మాట్లాడేవాళ్ళు. ఇంకొకళ్ళు దొరకటంతో, శ్రావణికూడా కొత్తలేకుండా మాట్లాడుతుంది.

వీళ్ళకు టిఫెన్ తీసుకురావటానికి లోపలికి వెళ్ళబోయింది సావిత్రి.

"ఇదిగో వదినా పూతరేకులు, కాజాలు" అంది అన్నపూర్ణ తెచ్చిన డబ్బా ఇస్తూ

"ఎందుకివన్నీ ఇప్పుడు?"

"ఈయన రెండు రోజుల క్రితం రాజమండ్రి వెళ్ళారు రైతు సదస్సుకి వస్తూ అక్కడ బాగా చేస్తారని తెచ్చారు" అంటూ అన్నపూర్ణ కూడా సావిత్రితోపాటు లోపలికి వెళ్ళింది.

నీరజ వచ్చి అంజలి పక్కన కూర్చుంది. "మెడిసిన్ అయ్యిందంట కదా. ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావు తర్వాత"

"పిజికి హైదరాబాదులో సీటు వచ్చింది. జనరల్ సర్జరీ చేస్తున్నాను" అంది.

"జనరల్ సర్జరీకి బాగా డిమాండు ఉంటుందా?" అంది నీరజ.

"మెడిసిన్ చదివేటప్పుడు ఆంకాలజీ, అదే కాన్సర్ మీద రీసర్చ్ చెయ్యాలి అనుకునేదాన్ని. ప్రాక్టీస్ చేద్దామని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు."

"అబ్బో కాన్సర్ మీద అంటే బాగా డిమాండు ఉంది కదా!"

"అవును. ఈ మధ్య మనకు ఇండియాలో కూడా, కాన్సర్ బాగా ఎక్కువైయింది.

"మన జీవన విధానాల్లో మార్పువల్లే అది కూడా"

"మరి ఎందుకు వెళ్ళలేదు ఆంకాలజి వైపు. సీటు రాలేదా?" అంది నీరజ కుతూహలంగా.

"రీసెర్చి చెయ్యటానికి ప్రపంచం అంతా చాలామంది ఉన్నారు. కానీ పల్లెటూళ్ళలో వైద్యం అందించటానికి ఎక్కువమంది ముందుకు రావటంలేదు. అందుకని మనస్సు మార్చుకున్నా" అంది నవ్వుతూ.

సాత్విక్‌తో వీడియోగేమ్ ఆడుతున్నా, వీళ్ళ మాటలు వింటున్నాడు రవి. ఇంతకాలంనుండి అంజలితో మాట్లాడుతున్నా తనతో ఈ విషయం ఎప్పుడూ చెప్పలేదే అని ఆశ్చర్యపోయాడు. కానీ తనుకూడా ఎప్పుడూ అంజలి పర్సనల్ విషయాలు అడగలేదు. ఏదో మొహమాటం. ఒకసారి నోరు జారి వివేక్ సంగతి మాట్లాడినందుకే ఎంతో ఇబ్బంది పడ్డాడు. "మావాడిలాగానే పల్లెల సేవ చేస్తావన్నమాట" నవ్వుతూ అంది నీరజ.

"రవిగారితో నన్ను పోల్చద్దు. తను చేసే పనులతో పోలిస్తే నేనేమి చెయ్యటంలేదు."

"ఏంటి నన్ను పొగడుతున్నావా అక్కా! అంజలి వచ్చి గట్టిగా ఓ రెండున్నర నెలలయ్యిందేమో ఇక్కడ ఆడాళ్ళ సంఘాలు చూడాలి ఎంత స్ట్రాంగ్‌గా ఉన్నాయో. అంతకు ముందు డ్వాక్రా సంఘాలు మొదలెడదామన్నా ముందుకు రానివాళ్ళు మరి ఏం మాట్లిడిందో కానీ

రాత్రిపూట చదువుకున్నవాళ్ళు కానీ, పొదుపు కార్యక్రమం కానీ బాగా సాగుతున్నాయి" ఇంకా ఏదో చెప్పబోయాడు రవి. ఇంతలోకి బైటనుండి కొంచెం పెద్దగా మాటలు వినిపించాయి. రవి బైట గేటు దగ్గరకు వెళ్ళాడు. రవితోపాటు చంద్రశేఖరావు కూడా వెళ్ళారు.

లోపల్నుండి సావిత్రి టిఫెన్లు తీసుకొచ్చింది. "కాసేపు కూడా కూర్చునే పనిలేదు. ఎప్పుడూ ఏదో గొడవ. ఇవ్వాళ నీరజ పుణ్యమా అని రోజంతా ఇంట్లో ఉన్నాడు అనుకుంటున్నా. ఇంతలోనే ఎవరో వచ్చారు" రవి వెళ్ళినవైపు చూసి విసుక్కుంది సావిత్రి.

కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చున్నారు. అంతలోకి రవి లోపలికి వచ్చాడు. తన మొహం చూసి బలవంతాన నవ్వు ఆపుకుంటున్నట్లుగా ఉంది"

"ఏమైంది ఏంటా గొడవ నాన్నేరి?" అడిగింది నీరజ.

"బైటకెళ్ళారు. ఏం గొడవలేదులే" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"గొడవ లేదంటావేంట్రా అంత గట్టిగా అరుస్తుంటే వచ్చినతను" అంది నీరజ.

"ఏం లేదులే వదిలేయ్. అంజలి కొత్త రకం పాఠాలు చెపుతుంది. దాని ప్రభావం" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"నేనేం చేశాను" అంది అంజలి ఆశ్చర్యపోతూ.

ఇంతలో శ్రావణి అంది "అమ్మా, ఊరు చూడటానికి వెళదామా?" అని.

"రేపు నేను బాగా ఎండవస్తే పొలం దగ్గరకు తీసుకువెళతాను" అన్నాడు రవి.

"వద్దులే బురదగా ఉంటుందేమో రెండు రోజులాగాక వెళ్ళచ్చులే" అంది సావిత్రి.

"ఇంక బయలుదేరతాం వదినా. రేపు శుక్రవారం మేము వరలక్ష్మివ్రతం చేస్తున్నాం. అందరూ తప్పకుండా రండి" అంది అన్నపూర్ణ.

"అదేంటి మొదటివారమే చేసుకుంటున్నారా?" అంది సావిత్రి.

"వచ్చేవారం అంజలి ఉండట్లేదు, తన ఫ్రెండ్ పెళ్ళికి హైదరాబాదు వెళుతుంది" అంది అన్నపూర్ణ.

"ఓ... రఘువాళ్ళ పెళ్ళి వచ్చే శనివారం కదూ" అన్నాడు రవి.

అంజలి ఫ్రెండ్, రవికెలా తెలుసు? ఆశ్చర్యంగా అనుకుంది నీరజ. బైటకొస్తూ. రవి దగ్గర ఆగి నెమ్మదిగా అడిగింది అంజలి.

"ఇంతకీ గొడవేంటో చెప్పలేదు."

"చెప్పలేను. వదిలేయ్" అన్నాడు మళ్ళీ నవ్వాపుకుంటూ.

చిరుకోపంతో రవి వంక చూసి వెళ్ళింది అంజలి. ఏమైంది ఎందుకలా నవ్వుతున్నాడు చెప్పొచ్చు కదా.

రవి తన గదిలోకి వెళ్ళాడు. పిల్లల్ని ఆడుకోమని చెప్పి నీరజ రవి దగ్గరకు వెళ్ళింది. డాబామీద పిట్టగోడ దగ్గరగా నిల్చుని ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు రవి.

"పైకి వస్తే, పనేమన్నా ఉందనుకున్నా. ఏం ఆలోచిస్తున్నావు?" అంది నీరజ.

ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగాడు రవి.

మొహం మీద నవ్వు చూసి "ఏంటి అంతలా నవ్వుతున్నావు?"

"ఏం లేదు అంజలి గురించి. తను రాత్రిపూట పాఠాలు అయ్యాక ఆడవాళ్ళతో వాళ్ళ సమస్యలు గురించి మాట్లాడుతూ ఉంటుంది. ఏం మాట్లాడుతుందో నాకు తెలియదు. తను నాకు కూడా చెప్పదు" మళ్ళీ నవ్వటం మొదలుపెట్టాడు.

రవి అంత గట్టిగా నవ్వటం చాలా అరుదు. ఇంతగా నవ్వించిన విషయం ఏంటా అనుకుంది నీరజ.

"ఇందాక ఓ ఇద్దరు పాలెం వాళ్ళు వచ్చారు. వాళ్ళు తాగి ఉన్నారు. వచ్చీ రాగానే మా సంసారాల్లో నిప్పులు పోస్తారా! సదువులు సెపుతామని ఆడాళ్ళని రెచ్చగొట్టి మా సంసారాలు నాశనం చేస్తున్నారు అని అరవటం మొదలుపెట్టారు. నేను, నాన్న, మన రంగ అందరం వాళ్ళని ఊరుకోబెట్టేసరికి చాలా కష్టమైంది. ఇంతకీ విషయం ఏంటంటే సారా తాగొద్దని బాగా గొడవచేస్తున్నారంట. వీళ్ళు వినట్లేదని, రెండువారాల్నుండి, వీళ్ళు తాగివస్తే ఇంట్లోకి రానివ్వటం లేదంట. తాగి వచ్చిన మొగాడితో కాపురం చెయ్యం అని ఖచ్చితంగా చెప్పారంట. ఈ మొగాళ్ళెవరన్నా కోపం వచ్చి కొట్టబోతే ఆడాళ్ళందరూ ఒక్కటయ్యి తిరగబడుతున్నారంట. దీనంతటి వెనకాల ఆడాళ్ళ రాత్రిపూట స్కూల్ వుందని వీళ్ళకి తెలిసిందంట. ఇక నా మీద పడ్డారు నేను చెప్పానని."

"అంజలినే వాళ్ళతో ఇది చెప్పిందని ఏంటి?" అంది నీరజ.

"తనే చెప్పుండాలి. నాకు అనుమానం లేదు. వాళ్ళతో ఏదో చెప్పాను. నేను ఆ పాఠాలు చెప్పను. అయినా వాళ్ళ సంసారం గొడవలు ఊళ్ళోకి తెస్తారని తిట్టి పంపేశాను" నవ్వాడు రవి.

"మంచి ఐడియా ఇచ్చింది అంజలి."

"సరేకానీ అంజలి నీకు ఎన్నాళ్ళుగా తెలుసు?" అంది నీరజ.

"ఈ సెలవల్లోనే అంటే గత 2,3 నెలలుగా. ఏ ఎందుకు అడుగుతున్నావు?"

"ఏం లేదు తన ఫ్రెండ్స్ కూడా నీకు ఎలా తెలుసు?" అంది నీరజ.

"ఓ.. అదా తన ఫ్రెండ్స్ ఓ ఐదుగురు, తనతోపాటు సెలవల్లో వచ్చారు మెడికల్ క్యాంప్ పెడతామని. అలా పరిచయం అయ్యింది. అందరూ మంచివాళ్ళు. మన స్కూల్లో ఓ వారం పాటు మాట్లాడారు. ఆ గ్రూపులో వాళ్ళే రఘు, రాధికది పెళ్ళి వచ్చేవారం. నన్నుకూడా రమ్మనమని బాగా గొడవ చేస్తున్నారు. ఒక్కరోజే కదా వెళతానేమో?" అన్నాడు రవి.

రవికి అంజలికి మధ్య స్నేహం కాక ఇంకేదో ఉందన్న అనుమానం వచ్చింది నీరజకి. ఇందాక రవి అంజలి వైపు చూసే విధానం గమనించింది. సాత్విక్‌తో ఆడుతున్నట్లే ఉన్నాడు కానీ అంజలి వంక మధ్య మధ్యలో చూస్తున్నాడు. సరే ఇంకా మూడు వారాలుంటుందిగా. గమనించాలి. అనుకుంది నీరజ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments